

Тема номера: Радість пізнання

РЕДАКЦІЯ VERBUM

25 ЖОВТНЯ 2023

Шановні читачі! У цьому випуску «Вербуму» ми говоримо про пізнання й упізнання — і про втіху, нехай іноді й меланхолійну, якою вони здатні нас наповнити.

Анастасія Хмелевська

Розпочинається номер із фрагменту книжки єзуїта Джерарда Г'юза про етапи людського життя загалом і християнського зокрема. У дитинстві, підлітковому віці й у зрілі роки ми по-різному пізнаємо цей світ, однак зміни в нашому сприйнятті ніколи не абсолютні. І здорове

життя віри можливе не просто тоді, коли ми послідовно проходимо всі етапи зростання, а й тоді, коли розуміємо цінність кожного і працюємо над тим, щоб її не втратити.

Отець Матеуш Годек також говорить про етапи пізнання, але придивляється до них із іншого ракурсу: йому йдеться про перехід від учнівства до вчителювання. Адже «здобувати знання — це захоплює, та передавати їх може бути ще захопливіше». Звісно, не всі покликані бути вчителями; і навіть тим, хто до цього покликаний, вчителювання не завжди приносить втіху. Що можуть зробити учителі й учні, щоб ділитися знаннями було радісно?

У наступному тексті випуску Максим Віхров розповідає про звивисті стежки родинної історії, у мандрах якими нам по-справжньому може відкритися сенс слів «своє», «рідне», «причетність». Пам'ять багатьох українських родин повна лакун і недомовок, та від цього її дослідження стає тільки цінніше: ми вкрай виразно бачимо, як невідривно історії окремих людей уписані в історію спільноти, народу, землі.

Випуск завершується текстом домініканця Яцека Салія, який відповідає на питання про те, чи по смерті, якщо будемо спасені, ми зустрінемо наших близьких — і чи впізнаємо їх. Наводячи цитати з Біблії, літургійних текстів і Катехизму, автор показує, що така надія має всі підстави. Із християнської перспективи «було б абсурдом вважати, що любов найближчих людей мусить скінчитися в момент смерті». Зустріч із любими людьми відбудеться — і вона буде повна радості впізнавання.